

КОТАРАКЪТЪ И СВОБОДАТА

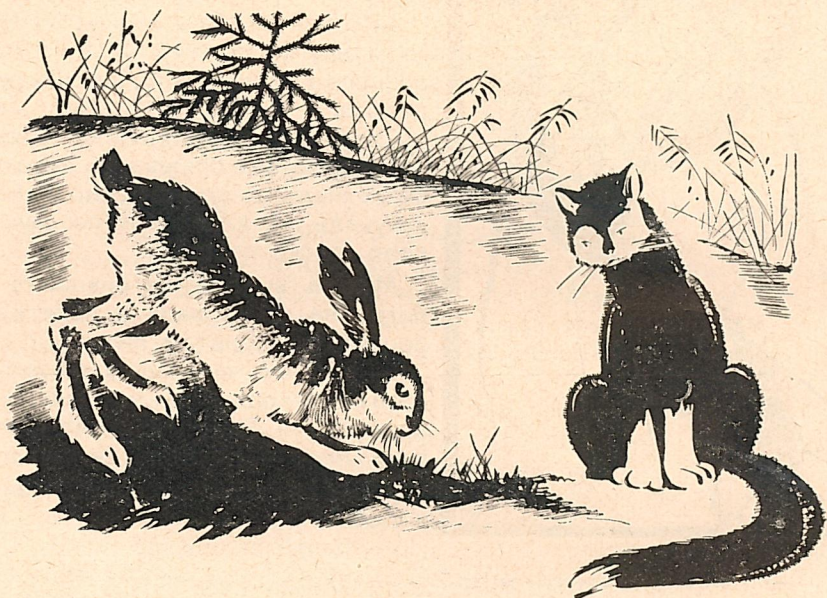
Безгрижно живѣеше у единъ богаташъ котаракъ.

Седѣше си всѣкога на топло. И никога не оставаше гладенъ. Но единъ день котаракътъ дочу думата свобода. Чу я отъ вълчето, което господарътъ му бѣ купилъ отъ ловци.

— А какво нѣщо е свободата? — попита котаракътъ.

— Чудно нѣщо е тя, — отвърна вълчето. Представи си: ходишъ изъ гората, кждето искашъ. Спишъ, кждето ти хрумне. Ядешъ, когато ти падне. Пиешъ бистра, студена вода отъ извора. Лежишъ на мѣхъ и листа. Ревешъ, колкото искашъ — никой не ти забранява. Съ две думи, живѣешъ съ удоволствие.

Много се хареса свободата на котарака. Поиска му се да вкуси отъ нея.

— Ще отида въ гората, ще се търкалямъ на широко, гдето поискамъ, ще мяукамъ, колкото искамъ. нѣма да се стѣснявамъ отъ господаря, ще бжда свободенъ, — мислѣше си котаракътъ.

Презъ една лунна нощъ изчезна.

Разтревожи се господарътъ му. Кжде ли го не търси? Но напраздно. А въ сжщото това време котаракътъ полека и гордо се разхождаше изъ гората. Стѣпваше по опадналиятъ листа тихо и леко като по възглавници. Първото животно, което го видѣ, бѣша една сврака.

— Шишко! Шишко! — извика предизвикателно тя.

— Шишко! Шишко! — подвзеха другитѣ свраки въ гората.